

Toma se duse cu robotul în subsol. Acolo era un pian vechi de pe vremea bunicilor. Toma știa puțin să cânte la pian. Îi explică lui Robo Bobo că fiecare clapă reprezintă un sunet și-i arată o partitură. Apoi începu să cânte, apăsând pe rând clapele. *Ding-dong-ding-ding-dong...*

Tot ascultând, Robo începu să caște. Nu mai avea deloc răbdare.

– Acum, tu! îi zise Toma.

Robo Bobo se așeză la pian și apăsă toate clapele deodată.

– *Zdraaaang! Zdraaaang!*

Apoi se ridică.

– Gata? se miră Toma.

– *Bz. Robo Bobo cântat toată melodia deodată. Pierdem timp NU!*

În altă zi, Toma îl duse pe Robo Bobo la un concert de muzică clasică. Robotul nu mai fusese la un concert. Era entuziasmat să vadă cum e.

Se așezară în bănci. Pe scenă veni dirijorul. Aplauze! Concertul începu.

La un moment dat, Robo Bobo se ridică în picioare pe scaun și-ncepu să-și miște șoldurile și să-și fluture mâinile. Toma rămase înmărmurit și-i șopti:

– Robo Bobo, ce faci?

– Bz. *Robo Bobo dansează!*

– Oamenii nu dansează la un concert de muzică clasică! Stai jos!

– Bz. *Domnul de-acolo dansează! E voie!*

– Domnul de-acolo e dirijorul. Dirijează, nu dansează! Stai jos imediat!

Și Toma îi explică de ce dirijorul dă din mâini. Pentru că introduce instrumentiștii și ține ritmul.

– N-ai vrea totuși să răspunzi la scrisoarea de invitație la cor? Încercă Toma să-l convingă a doua zi.

– Bz. Robo Bobo place cântă instrument.

– Bine, am înțeles, vrei să cânti la un instrument. Azi o să-ți fac o surpriză.

Seara, Toma aduse acasă o trompetă.

– Uite, cât fac eu teme în sufragerie, tu poți să exersezi în bucătărie. Dar nu prea mult zgomot. Mai încetișor.

Robo Bobo se duse cu trompeta în bucătărie. După un timp, Toma se miră că nu se aude niciun ta-ra-ta-ta. Ce făcea robotul acolo? Când deschise ușa de la bucătărie, nu-i veni să creadă.

Robo Bobo stătea pe spate, cu trompeta în gură, iar pe partea cealaltă turna ciocolată caldă.

– Asta nu e pâlnie, Robo Bobo! îi zise Toma exasperat.

